

περ ἂν εἰς ἔσχατον ἤκη τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ μηκέτ' ἐστί, τοῦτο δὴ τὸ “ ἐστίν ” εἶναι, καί, εἴ τις τοῦτο παρέλοιτο, ἠλαττώσθαι ὁ βίος· ὥστε καὶ τὸ εἶναι. καὶ τῷ παντὶ δεῖ, εἰς ὅπερ οὕτως ἔσται. διὸ καὶ σπεύδει πρὸς τὸ μέλλον εἶναι
 30 καὶ στῆναι οὐ θέλει ἔλκον τὸ εἶναι αὐτῷ ἐν τῷ τι ἄλλο καὶ ἄλλο ποιεῖν καὶ κινεῖσθαι κύκλῳ ἐφέσει τινὶ οὐσίας· ὥστε εἶναι ἡμῖν εὐρημένον καὶ τὸ αἴτιον τῆς κινήσεως τῆς οὕτω σπευδούσης ἐπὶ τὸ ἀεὶ εἶναι τῷ μέλλοντι. τοῖς δὲ πρώτοις καὶ μακαρίοις οὐδὲ ἔφεσις ἐστί τοῦ μέλλοντος· ἤδη γάρ
 35 εἰσι τὸ ὄλον, καὶ ὅπερ αὐτοῖς οἶον ὀφείλεται ζῆν ἔχουσι πᾶν· ὥστε οὐδὲν ζητοῦσι, διότι τὸ μέλλον αὐτοῖς οὐδὲν ἐστίν οὐδ' ἄρα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ τὸ μέλλον. ἢ οὖν τοῦ ὄντος παντελῆς οὐσία καὶ ὄλη, οὐχ ἢ ἐν τοῖς μέρεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢ ἐν τῷ μηδ' ἂν ἔτι ἐλλείψειν καὶ τὸ μηδὲν ἂν μὴ
 40 ὄν αὐτῇ προσγενέσθαι—οὐ γὰρ μόνα τὰ ὄντα πάντα δεῖ παρεῖναι τῷ παντὶ καὶ ὄλω, ἀλλὰ καὶ μηδὲν τοῦ ποτε μὴ ὄντος—αὕτη ἢ διάθεσις αὐτοῦ καὶ φύσις εἴη ἂν αἰών· αἰὼν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀεὶ ὄντος.

5. Τοῦτο δέ, ὅταν τινὶ προσβαλὼν τῇ ψυχῇ ἔχω λέγειν περὶ αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ ὄραν αὐτὸ τοιοῦτον οἶον μηδὲν περὶ αὐτὸ ὄλως γεγονέναι—εἰ γὰρ τοῦτο, οὐκ ἀεὶ ὄν, ἢ οὐκ ἀεὶ τι ὄλον ὄν—ἄρ' οὖν ἤδη αἰδίων, εἰ μὴ καὶ ἐνυπάρχου
 5 αὐτῷ τοιαύτη φύσις, ὡς πίστιν ἔχειν περὶ αὐτοῦ, ὡς οὕτω καὶ μὴ ἄλλως ἔτι, ὡς, εἰ πάλιν προσβάλοις, εὐρεῖν